

Miladin:

Prošnja.

Maj grem tudi jaz na njivo, mamica! Doma je tako dolgčas, če ni vas, in moram biti sam. — Pravite, da je zdaj prevroče zame na njivi, ko se žanje pšenica? — Oh, nič mi ne bo prevroče! Saj boste vi še želi, in bo vam še stokrat bolj vroče ko meni, in vam bom lahko kaj pomagal. Snope vam bom znašal na kopice in po hladno vodo bom tekkel za vas k bistremu studentu pod gozdom, da ne boste žejni. Pa priden bom, mama, prav zares priden, in zmerom bom pri vas, da ne boste sami. Nič ne bom stikal po seči za ptički, mamica — prav zares nič. — Saj veste, tam bi me lahko še pičila kakšna grda kača, morda še modras. Kar pri vas bom, mama! V razoru bom sedel, pa mi boste povedali kakšno povest. Kajne, da mi jo boste, mamica? Saj jih veste tako veliko! Veste, tisto o kralju Matjažu, ki spi pod Krimom, pa se Bog ve kdaj zbudi. Ali pa ono o Turkih, ki so bili še bolj hudobni kakor sam divji mož, ki ima na rami prazen koš. Mislim, da vanj nobena otroka ne dobi in tudi mene ne bo? Bi ga že vi zapodili, mama, če bi kdaj prišel pome . . . Veste, tisto o gozdnih škrateljčkih-prijateljčkih pa še najrajši poslušam zato, ker imajo pridne otroke škrateljčki radi. Vem, da imajo tudi mene! Saj bom priden, mamica! Naj grem z vami na njivo, naj grem tudi jaz na njivo z vami, mamica . . .

Oh, se že smehljate! — Mamica!

J. E. Bogomil:

U arabski šoli.

Vem, kakšne želje ste že včasih imeli.

»Ko bi bil jaž muha, pa bi zletel, kamor bi hotel. V hišo bi pribrenčal, pa bi poslušal, kaj ljudje o meni govore. Potem bi jim pa pokazal . . .!«

Ti pa ti! Pa muha? Da bi te ubili, preden bi jim ti pokazal, kakó znaš bežati! — Veš, jaz bi bil pa veliko rajši lastovica. Pa bi letel čez morje in bi si ogledal vse tiste kraje, ki se v šoli o njih učimo. Videl bi morja, zletel bi v velika mesta — celo v Sveto deželo bi šel pogledat. Ali bi potem vedel povedati v šoli! Celó gospod učitelj bi me kar gledali.